

Forfatter: Grundtvig, N. F. S.

Titel: Udrag fra Udsigt over Verdens-Krøniken fornemmelig i det Lutherske Tidsrum

Citation: Grundtvig, N. F. S.: "Grundtvigs værker", i Grundtvig, N. F. S.: *Grundtvigs værker*, Faculty of Arts, Aarhus University, s. 587. Onlineudgave fra Grundtvigs Værker: https://tekster.kb.dk/catalog/gv-1817_309A-txt-shoot-idm13091/facsimile.pdf (tilgået 25. april 2024)

Anvendt udgave: Grundtvigs værker

Ophavsret: Materialet er dedikeret til public domain. Du kan kopiere, ændre, distribuere og fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk dog altid at kreditere ophavsmanden.

[Læs CC0-erklæringen](#)

Nu var da en overlegen Land fremtraadt paa Skue-Pladsen, en stor Land var det ingenlunde, men selv den allerringeste Land i sin Kraft, er alt Kjød overlegen, som vi daglig see paa Døden, den ringeste af alle Lande, thi ingen Land kan den fatte eller stabe, og er dog alt Kjøds Herre, og i Napoleon var Dødens Land aabenbaret, skjæbne maatte da vel alt Kjød, Liig og Skygge-Riger var hvad man kunde vente. Det saakaldte hellige romerske Rige var nu det eneste paa Fastlandet, som, man kan ikke sige stod, men laae i Krig med Frankerne, og dets Land, alt længe kraftløs, havde, ved at forlade det, ved at opgive dets Integritet, imod at saae et Stykke, naar det sonderlemmes, overantvordet det i Dødens Haand. Dykkertelse var da al den Raade der kunde vente, og den timestes ved Napoleons Tog til Egypten.

Hvad der bevægede Directoriet til at ynde og Napoleon til at friske dette Eventyr, om de virkelig haabede at kunne trænge frem til Ostindien og der bibringe Engelland, deres eneste Modstander, et Ulivs-Saar, eller at ubrette det Samme, ved at opbyrke Nil-Bredderne, hvor Suffer og Pomuld saa hyperlig kan trives, det er ikke godt at sige, men det er ogsaa Historien det Samme, den er det Noe, at dette var den almindelige Mening og satte Engelland i Skræk; men saa vittetligt som det er, at hverken Direc-

toriet eller Napoleon havde Frankerigs Fordeel for Dine, uden forsaauidt de meende det ogsaa var deres, saa sikker kan man være paa, at det ikke var Haabet om at ybmyge Engelland, der bestemde dem. Directoriet havde neppe nogen stærkere Bevæggrund, end at bekræftige endes af den urolige Krigsber og blive fikt ved en Helt, der alt var Folkets Afgud, og i hvem det da maatte see sin Banemand; Napoleon derimod havde ubentvivl en stærkere end den, at komme Directoriet af Detsyn, han solde sikkert, at hans Time var endnu ei ganske kommet, og denne Følelse maatte vel opkomme, eller dog forstærkes ved Begivenhederne i Schweits, hvorhen han ogsaa havde strakt sin kolde Haand, men maatte trække den halv tilbage for det sidste Glimt af Dells og de gamle Nedingers Land. Hvad endelig Toget selv, i Grunden, havde at betydde, det er ikke endnu forklaret, og man maatte vel fristes til at ønske, det aldrig fædte, men anmærkes maa det dog, at det bar en vis videnskabelig Side til Slut, i det Mathematiken reiste med for at opmaale og aftegne Labyrinthen, Mumier og Pyramider, man kan da trygt sige, at Togets meest historiske Retning var en Opmanelse af det gamle Egypten, og at det har bidraget til at gjøre os nærmere bekendt med dets Skikkelser, laeder sig ikke engang nægte. Det øvrige vil Liden vise, og Historien da vist ikke glemme at fortælle, thi man ved, at lige-

fra den med Moses og Herobot kom til Verden, har den sirket sig paa Egypten, og deels med Afstye, deels med Forundring, peget paa det hemmelighedsfulde Mørke.

Medens nu Napoleon indtog Egypten og trængte frem i Syrien til Akre, holdtes Mødet i Rastadt som skulde give Tydskland Fred, men hjalp kun til at give det halve Europa Krig paa ny. Med Østerrig, Engelland, Tyrken, og de italienske Regjeringer traadte nu Rusland i 1798. Forbindelse, og Mage til Forbund havde Europa da aldrig seet. Catharina var død, efter netop at have oplevet Polens fuldstændige Sønderrivelse af de tre Døtre, og hendes Søn, Keiser Paul, der gjorde sig til Stormester for den Maltheser Orden, Napoleon i Forbigaaende havde opløst, udskikkede nu den frygtelige Suvarov for, i Forening med Tyrkerne, at beselbe deres gamle Fjends-Forvandre, og indsætte Paven i sine Rettigheder. Saadanne Sørgsyn maatte forvirre ethvert historisk Hoved, dersom det ikke laae i Historiens Natur, strax at opløse dem i Dunst, men det lod imidlertid dog et Liebtik, som om der skulde komme Noget ud af det Forbund: Erkehertug Karl og Suvarov rensede Tydskland, Schöweis og Italien saa omtrent for Franker, og da disse havde bortført Pave Pius den Sjette, som vade i Landflygtighed, oprettede virkelig Russer, Tyrker og Engelskmænd Pavedømmet under Pius den Syvende. Men, alt 1799.

